

1a

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.—Περὶ τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν νομικῶν σχέσεων, ὑπὸ *Κ. Μ. Ράλλη*.

Ἅγια λείψανα I. Εἰσὶ τεμάχια τοῦ τιμίου ξύλου καὶ καθόλου ὄργανα τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σωτῆρος¹, τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, τὸ σῶμα ἢ μέρη αὐτοῦ ὡς κεφαλή, σιαγῶν (κατωσάγωνον), πούς, ἢ τοῦ ποδὸς κάλαμος, ἢ τοῦ καλάμου μέρος, χεῖρ, δάκτυλοι, τρῖχες, ὄστᾶ, ἢ κόνις αὐτῶν, ὡς καὶ πράγματα ἐλθόντα εἰς ἐπαφήν μετὰ τοῦ σώματος ἢ μερῶν αὐτοῦ.

II. Ἀπολαύουσι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἁγίας γραφῆς καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως ἐρειδομένην διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας τιμῆς καὶ σχετικῆς προσκυνήσεως δι' ἧς διεγείρονται οἱ πιστοὶ πρὸς εὐσεβειαν, δύναμιν καὶ ἀγαθὰ πρὸς αὐτὴν ἀρυόμενοι². Κατὰ

¹ Εὐσεβῆς φαντασία τῶν πιστῶν καὶ μετὰ πάροδον αἰώνων ἐβλεπεν ὅτι ἐν τῇ τόπῳ τῆς εἰς οὐρανούς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου τὰ ἔχνη τοῦ Σωτῆρος, πάντες δ' οἱ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους προσερχόμενοι πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων πιστοὶ ἐλάμβανον ἐκ τοῦ χώματος τούτου. Μεγίστης, ὡς εἰκός, ἀπέλαυε τιμῆς καὶ τὸ χῶμα τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου (Λύγουστίνου, Civit. Dei, XXII, 87) ἐξ οὗ κατὰ τὸν 5' αἰῶνα κατεσκευάζοντο ἐν Ἱεροσολύμοις πλᾶκοῦντες οἵτινες ἐτύγχανον ἀνὰ πάντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον διαδόσεως καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν πιστῶν φάρμακον θαυματουργὸν δύναμιν κερκτημένου.

² Ὁμολογ. ΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΥ, κεφ. ιζ': «Περὶ δὲ τῆς ὀφειλομένης τοῖς ὄντως ἁγίοις λειψάνοις τιμῆς τόνδε τὸν λόγον ἀποδίδωσιν. Ἐπειδὴ οἱ Ἐθνικοί, οἱ διώκται τῶν Χριστιανῶν, ἐπονείδιστον καὶ ἐφύβριστον ἠγοῦντο τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τίμιον καὶ ἔνδοξον θέλων ἀποδείξει τὸν τοιοῦτον τρισόλβιον θάνατον, ἅτε δὴ ὑπὲρ τοῦ μονογενοῦς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.—Περὶ τῶν ἁγίων λειψάνων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν νομικῶν σχέσεων, ἐπὶ *Κ. Μ. Ράλλη*.

Ἅγια λείψανα I. Εἰσὶ τεμάχια τοῦ τιμίου ξύλου καὶ καθόλου ὄργανα τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σωτῆρος¹, τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, τὸ σῶμα ἢ μέρη αὐτοῦ ὡς κεφαλή, σιαγὼν (κατωσάγωνον), πούς, ἢ τοῦ ποδὸς κάλαμος, ἢ τοῦ καλάμου μέρος, χεῖρ, δάκτυλοι, τρῖχες, ὄστᾶ, ἢ κόνις αὐτῶν, ὡς καὶ πράγματα ἐλθόντα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ σώματος ἢ μερῶν αὐτοῦ.

II. Ἀπολαύουσι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἁγίας γραφῆς καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως ἐρειδομένην διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας τιμῆς καὶ σχετικῆς προσκυνήσεως δι' ἧς διεγείρονται οἱ πιστοὶ πρὸς εὐσέβειαν, δύναμιν καὶ ἀγαθὰ πρὸς αὐτὴν ἀρυόμενοι². Κατὰ

¹ Εὐσεβῆς φαντασία τῶν πιστῶν καὶ μετὰ πάροδον αἰώνων ἔβλεπεν ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τῆς εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου τὰ ἴχνη τοῦ Σωτῆρος, πάντες δ' οἱ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους προσερχόμενοι πρὸς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων πιστοὶ ἐλάμβανον ἐκ τοῦ χώματος τούτου. Μεγίστης, ὡς εἰκός, ἀπέλαυε τιμῆς καὶ τὸ χῶμα τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου (Αὐγουστίνου, *Civit. Dei*, XXII, 87) ἐξ οὗ κατὰ τὸν 5 αἰῶνα κατεσκευάζοντο ἐν Ἱεροσολύμοις πλακοῦντες οἵτινες ἐτύγγανον ἀνὰ πάντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον διαδόσεως καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν πιστῶν φάρμακον θαυματουργῶν δύναμιν κερτημένου.

² Ὁμολογ. ΚΡΙΤΟΠΟΥΛΟΥ, κεφ. ιζ' : «Περὶ δὲ τῆς ὀφειλομένης τοῖς ὄντως ἁγίοις λειψάνοις τιμῆς τόνδε τὸν λόγον ἀποδίδωσιν. Ἐπειδὴ οἱ Ἐθνικοί, οἱ διώκται τῶν Χριστιανῶν, ἐπονεΐδιστον καὶ ἐφύβριστον ἠγοῦντο τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τίμιον καὶ ἔνδοξον θέλων ἀποδείξει τὸν τοιοῦτον τρισόλβιον θάνατον, ἅτε δὴ ὑπὲρ τοῦ μονογενοῦς